

ganske godt. Vi har haft nogle gode forhandlinger, der jo også har resulteret i en lang række gode aftaler til gavn for en masse mennesker i Danmark, som vil opleve nogle forbedringer rundtomkring som følge af den her finanslov. Det har været et godt forløb, og det er et fornufte resultat.

Jeg noterede mig, at finansministeren ved præsentationen af finanslovsforslaget sagde, at det skulle være fornufts finanslov, og det har vi så i al beskedenhed forsøgt at hjælpe til med at det så kunne blive. For der var nogle steder, hvor vi syntes at regeringens forslag bestemt kunne forbedres.

Så vil jeg sige, at nu er vi så i forhold til debatten her i salen kommet lidt tilbage på sporet. Under førstebehandlingen havde jeg det problem, at Venstres ordfører ikke kun var jubeloptimist, men også havde et lidt kritisk syn på, hvordan udviklingen var i dansk økonomi, og det forstyrrede jo billedet lidt, i forhold til hvordan jeg skulle gribe min ordførertale an. Nu er vi kommet tilbage på sporet. Vi har oplevet Venstres finansordfører, hr. Peter Christensen, aflevere en tale om, at stort set alt er fantastisk godt. Så har vi efterfølgende hørt en tale af den socialdemokratiske finansordfører, hr. Morten Bødskov, om, at alt er rent forfærdeligt, og at det er fiaskoer og tåbeligt, hvad der foregår. Og så kommer Dansk Folkepartis finansordfører i al beskedenhed og kan fortælle lidt om virkelighedens verden.

Virkelighedens verden er jo lige præcis midt imellem. Vi står i en verden, hvor der hele tiden er en masse problemer og en masse udfordringer, vi skal håndtere; der opstår nye problemer, og der er gammelkendte problemer, som vi skal have løst bedre, end vi har gjort hidtil. Men der er også en masse solstrålehistorier, f.eks. om en masse offentligt ansatte, der gør et fantastisk godt arbejde med at hjælpe mange af vores borgere, der har behov for hjælp; en masse ansatte i den private sektor, der knokler hver eneste dag fra morgen til aften med at producere en masse gode varer for Danmark, som vi kan sælge til udlandet og tjene penge på, hvilket kan gøre, at vi kan have en fornuftig velfærd.

Der er en masse solstrålehistorier om en masse mennesker, der gør noget for hinanden, som sikrer, at Velfærdsdanmark fungerer. Det er virkeligheden.

Det er jo så også illustreret i finanslovsforslaget, som det ligger nu, at der er en masse områ-

der, hvor det går godt, men så er der en masse områder, hvor vi kan gøre tingene bedre. Og det bringer mig frem til det næste. Under førstebehandlingen af finanslovsforslaget sagde jeg på vegne af Dansk Folkeparti, at nogle af de ting, der er vigtige for os at gøre noget ved i forhold til den her finanslov, er de ting, der skaber øget utryghed i det danske samfund.

Vi har jo desværre set en udvikling, hvor bankriminaliteten har floreret rundtomkring i gaderne; vi har oplevet perioder, hvor biler er blevet brændt af og containere sat i brand; vi har set, at storebrødre har brugt lillebrødre som nogle, der skulle udføre de kriminelle gerninger for dem, for var man under den kriminelle lavalder, var det nemmere at slippe for at blive sanktioneret efterfølgende og stillet til ansvar for det, man havde gjort; vi har set forældre ikke tage tilstrækkelig hårdt fat i nakken på deres børn, når børnene lavede skarnsstreger osv. osv. Det er alt sammen noget, der skaber en større grad af utryghed i det danske samfund.

Vi har i årtier haft en indvandring, der desværre har skabt en befolkningssammensætning i store dele af vort land, hvor problemerne i den grad er eskaleret. Med den her finanslov satte vi os for at sige, at det skal vi også bruge en del af vores kræfter på at få gjort noget ved.

Vi forlangte en tryghedspakke, og vi kan med glæde konstatere, at selv om der jo ikke står alt det i den tryghedspakke, som vi kunne ønske os – vi kunne godt have ønsket os en endnu strammere linje mange steder – er der mange positive elementer i den. Noget af det allervigtigste er at få bekæmpet den ungdomskriminalitet, vi ser. Det handler dels om at få den frem i lyset, dels at få den opklaret, men det handler jo også om at have nogle redskaber, der gør, at vi kan sætte ind over for den.

Det handler jo både om de unges eget ansvar, i forhold til hvornår man kan sætte de unge til ansvar for de kriminelle gerninger, de laver, og det handler om forældrenes ansvar. Hvordan kan vi sikre, at forældrene i højere grad bærer et ansvar for det, ungerne render rundt og laver af unoder i gaderne? Det handler om, at vi, når vi så har fået fat i de kriminelle, har steder at anbringe dem, så de får en straf. Og det gælder, uanset om det er en almindelig sikret institution for kriminelle unge, eller det er egentlige fængselspladser, der er tale om, for at kriminelle unge selvfølgelig også mærker en sanktion i forhold til det, de gør.